

EĞİTİM SİSTEMİ MODELİ

Sevgili düşünen nesil!

İçini acıtan her ülke sorununda gücün elverdiğince bir şekilde eyleme geçmiyorsan, çocukların da seni mevcut durumun sorumlusu olarak görecektir. Bu vebal günün birinde hepimizi yakmadan hemen eyleme geç!

Türkiye’de herkes bir şeylerin değiştirilmesi gerektiğini düşünür. Ülke, sanki ele geçirilmiş de onun geri getirilmesi gerektiğini savunan felaket tellalları ulu orta car car bağırır. Oysa “kurtarmak” sözcüğü bu durumu ifade etmekte ağır kaçmaktadır. “İyileştirmek” kelimesini kullanırsak daha rasyonel davranmış oluruz.

Türkiye’de; eğitimden ekonomiye, sağlıktan siyasete, güvenlik kuvvetlerinden ahlaki sisteme kadar birçok sorun vardır. Bu problemlerin tamamını kalıcı olarak iyileştirmek istiyorsak başlamamız gereken adres gözümüzün dibinde bize bakmaktadır: Sapasağlam bir eğitim sistemi. Diğer çabaların tamamı yenilgiye mahkumdur.

Neden Eğitim Sistemi?

Dolambaçlı yollara sapmadan çok açık ve net bir şekilde ifade etmek istiyorum. Dünyada insanların yarattığı bu düzen, insan ile var olur ki o yoksa düzene de gerek yoktur. Düzenin kalitesini de doğal olarak insanın kalitesi belirler. İnsan, genetik olarak belli bir zekâ ile doğar. Aldığı eğitim ile zekâsını belli oranda akla dönüştürüp, eyleme geçer. Doğru ve etkili verilen eğitim, var olan düzeni ikame ettirmekte bir numaralı sorumlu olacak olan insanın kalitesini şekillendirir. Doğal olarak da düzenin kalitesi şekillenir. Yanlış yetişen bir nesil, bir ülkeyi batırabilirken; akıllıca yetişen bir nesil bir ülkeyi ihya eder.

Ne yazık ki Türkiye’de bir **“Türk Eğitim Modeli”** yoktur. Doğal olarak da gelecek planlaması yoktur. Sağdan soldan alınan saçma sapan yöntemlerle oluşturulan ve adına eğitim sistemi dedikleri melez bir düzen vardır. Bu işleyiş neslimizi her geçen gün daha da kör hale getirmektedir. Sistem adını verdikleri bu salakça düzen, sürekli değişmekte ya da kasıtlı olarak dış güçler vasıtası ile değiştirilmektedir. Adı milli, kendisinin millilikle alakası olmayan; plansız-programsız deli saçması bir düzen ile geleceğin gençleri yetiştirilmeye (aslında yetiştirilmemeye) çalışılmaktadır.

Sorunların tamamının çözümünün yolu doğru ve tamamen Türk kültürü ve karakterine özgü sapasağlam bir Türk eğitim modeli yaratıp, onu uygulayarak sağlıklı nesiller yetiştirmekten geçmektedir. Başka yolu da yoktur. Kimse çözümü başka yerde aramasın. Bunun dışında yapılacak her türlü girişimin sonu hüsrana olacaktır. Şu anki sistemin minik düzenlemelerle iyileştirilmesinden bahsetmiyorum. Sistemin işleyiş mantığının komple değiştirilmesi gerektiğinden söz ediyorum.

Mevcut Eğitim Sistemi Neden Kötüdür?

Adına okul dedikleri hapisanelerde eğitim-öğretim yapılmaktadır. Üç tuğla, iki sıra ve bir karatahtanın adı okul olup çıkmıştır ülkemizde. Öğrenciler; duyguları, insanlığı olmayan makine tarzı yaratıklar, öğretmenler ise adları sadece 24 Kasım’da hatırlanan sıradan insanlardır burada. Teneffüs ziliyle Pavlov’un köpekleri misali tetiklenen öğrenciler, içlerindeki enerjiyi bir şekilde boşaltmak için dört duvar arasında deli gibi koşmaktadır. Onlar çocuktur ve sahip oldukları enerjilerini bir şekilde

harcamaları gerekmektedir. Yargılanamayacak içgüdüsel bir harekettir yaptıkları. Tek karış yeşilliği olmayan, çevresi yüksek duvarlar ve demir parmaklıklarla çevrili hapisanelerde yapılabilecek en iyi şey, boş bir teneke kutunun üstüne basıp yepyeni ayakkabıları ile anlamsızca futbol oynamaktır. Kendilerini edepsizce uyanan müdürler ise gardiyan misali duruma el koyup bir tekme savururlar bu gelecek nesle. “Ben size kaç kere dedim? ...” Siz hiç şahit olmuyor musunuz bu manzaraya?

Bırakalım Van’ı, Hakkâri’yi; İstanbul’un ta göbeğinde yaşayan gencecik bir kızımızın ancak hayallerinde kalır bir balerin, bir ressam olmak. Dünyayı kasıp kavuran bir şair olmak... Hayal kahramanı gibi izlenir televizyonlarda Atatürkler, Orhan Veliler, Carl Lewisler...

Hayallerde kalır!.. Gerçekleşme umudu yoktur çünkü. Olan da karanlık bir sınıfın demir parmaklıkları arasında kendisini hayalcilikle tenkit eden amaçsız bir öğretmenin soluğuyla uçuverir.

Sen ki bir devletsin ve geleceğini emanet edeceğin çocuklarının hayallerini gerçekleştirmeleri için uygun ortamı sağlamıyorsun. Sen ki öyle bir devletsin ve dini tesis inşa etmeyi, eğitimin temelini inşa etmeye yeğliyorsun. **Ve sen öyle bir devletsin ki, yetiştirdiğin politikacıların neden kirlendiğini sorgulayamayacak çıkmazın içinde kısır döngüye girmişsin.**

Bir trafik polisinin, bir gümrük memurunun, bir okul müdürünün yahut mevkisi istismar etmeye müsait herhangi bir meslek sahibinin rüşvet almasını nasıl engellersin? Peki, onlara rüşvet verenleri... Sistem kurarsın, yakalarsın. Meslekten men edersin. Hapse atarsın. Asarsın. Kesersin... Çuvalı sıkarsın. Ama unutmayalım ki sıkı çuval dokuz yerinden delinir. Düzen devam eder şimdiye kadar olduğu gibi. Pekâlâ, nasıl çözülür bu durum? Yaşı 30’u geçmiş insanları düzenin parçası yapmayı sadece cezalar ile sağlayabilirsin. Zorla yaparsın sözün özü. Ancak özellikle 5 ile 20 yaş arasındaki bir çocuğu öyle eğitirsin ki, rüşvet nedir bilmez. Öyle eğit ki, düzen onu kirletmesin. Ahlakı ve çalışkanlığı olmazsa olmaz sayısın. **Namussuzluğa bakış açısı gibi olsun tembellik.** Sapasağlam milliyetçiler, bayrak sevdalıları olsun. Bilgili, cesur ve sürekli arayış içinde olsun. Haksızlıklara boyun eğmemeyi öğret ona ki ahlaksızlığa da tahammül etmesin. Tamamen sonuç odaklı olmayı öğret ona ki ne olursa olsun zaferin peşinde olsun. Kaliteyi öğret ona ki yaşamında ve ülkesinde hep kalitenin takipçisi olsun.

7 yaş okula başlamak için çok geçtir. 4-5 yaşından itibaren başlayacaksın eğitime. İşte o zaman yetenekleri daha iyi keşfedebilirsin. Keşfettiklerini daha kolay ve kalıcı güçlendirebilirsin. Anaokulunda başlayıp meslek sahibi oluncaya kadar kesintisiz olmalı eğitim sistemi. Gereksiz konu ve derslerden arındırılmış tamamen ilgi, yetenek ve milli çıkarlar ölçüsünde ders planlaması yapacaksın. Hayatının hiçbir aşamasında “integral” kullanmayacak birine neden bunu zorla öğretmeye çalışırsın? Zaman ve emek kaybının telafisi olur mu? Adam gazeteci olmuş ama lisede 2 yıl kimya dersi almış. Ama gazetecilikte işine yarayacak belki de sosyoloji dersi almamış. Nerede planlamacılar? Nerede bu saçma düzeni planlayanlar? Biri bana bunun nedenini açıklasın.

Tarih, Türkçe, Dilbilgisi derslerini değil kaldırmak damarlarına kazıyacaksın. Ama öğretme yöntemlerini sorgulamaya ihtiyacın var. İlkokuldan üniversite son sınıfa kadar en az 16 yıl boyunca belki de 16 kere Osmanlı İmparatorluğu’nu anlatmışsın. Ancak sorsan sana belki de sadece İstanbul’un fetih tarihini söyleyebilir. Milliyetçilik veya devletçilik kavramlarının tam anlamını kaç kişi söyleyebilir? Ezberlettiniz. Şimdi de unuttuk. Daha ne bekliyorsunuz ki?

Şimdi uğraştığımız binlerce problemi kalıcı olarak sonsuza kadar çözmek istiyorsak bize özgü bir Türk eğitim modeli yaratıp, bunu tüm olanaklarla donatılmış eğitim yerleşkelerinde uygulamaktan başka hiçbir seçeneğimiz yoktur.

Ahmet'in Eğitim Hayatı:

"İyi de nasıl bir eğitim sistemi olmalı?" Bu soru sorulduğu zaman her kafadan binlerce ses çıkıyor. Somut bir şeyler söylemek çok zor. Ancak şimdi size somut bir hikâye anlatacağım:

Ahmet ilkokula başlayacaktır. İstanbul'daki evinin birkaç kilometre uzağında bir okul var ama onun da iyi olmadığını söylüyorlar. Sınıflar altmış kişi ve öğrenciler sıralarda üçerli oturuyorlarmış. Babası biraz daha uzakta, ondan daha iyi bir okul bulur hemen. Sınıfların elli kişi ve ilçenin en iyi okulu olduğunu öğrenince servis parasını göze alıp küçük Ahmet'i kayıt ettirmek için tutar hemen okulun yolunu. Müdür, kayıt parası ister ve çocuklarınız üşümesin diye ısınma parası... Temiz sınıflarda okusun diye hizmetli parası... Kırtasiye parası... Cart parası... Curt parası... Duygu sömürsünün sınırı aşılnca, müdürün istediği yüklü miktardaki parayı bulmak adına, eşinin zor günler için sakladığı bileziklerini bozdurup Ahmet'i kaydettirir okula kahraman baba. Artık içi rahattır. İlk gün okula kendi götürür evladını. Servis şirketleri de kapıda tezgâhı kurmuştur. Herkes giremez buraya. Müdüre avantajı veren tezgâhı açabilir okul önünde. Buraya da paralar ödenir. Servisçiler de bir balık daha tutmanın neşesini giyerler yüzlerine. Büyük adam olacak ya oğlu! Her şeye değer.

Ahmet okula başlamıştır artık. Okul, öğrenci çokluğundan dolayı ikili (sabah- öğlen) eğitimdedir. Bir saat önceden yola çıkar Ahmet her gün. İstanbul'un keşmekeş trafiğiyle boğuşarak girer ilk derse hep yorgun argın. Yasak olmasına rağmen servis şoförü sigara içer camını aralayıp. İlk özentisi belki de buradan başlar gencecik belleklerde.

Zaman ilerler, Ahmet okumayı öğrenir. Arkadaşları olur. Çalan teneffüs ziliyle beraber okulun asfalt bahçesinde teneke kutuya basıp tek kale maç yaparlar yasak olmasına rağmen. Nöbetçi öğretmen gelip teneke kutuyu alır. Ceplerden yenisi çıkartılır ve devam! Ahmet ilk kuralını çiğnemiştir ve tertemiz çocuk ruhunda vicdanı hiç sızlamaz. Kurallara uymayı öğrenecekleri bu tertemiz devlet yuvasında kural çiğnemeyi öğrenmeye başlarlar. Ara sıra müdürün okul bahçesinde koşmasınlar diye kışlarına attığı nazik tekmelere de alışır. Çünkü hayatta o tekmelerden daha çok yiyeceklerdir. Matematik ve Türkçe dersleri arasına sıkıştırılmış 10'ar dakikalık teneffüslerde üçkâğıtçılığı öğrenirler aslında çaktırmadan. **Hala da kimse çakmamıştır.** Bu adam neden rüşvet alıyor, neden ihalelere fesat karıştırıyor, gencecik kıza neden tecavüz ediyor, polise neden taş atıyor? Nedenleri hep yanlış yerde arar dururlar. Yeni yeni eğitim yerleşkeleri açacaklarına yeni yeni hapishaneler açarlar. **Çünkü hala durumu çakmamışlardır.** Meydanlarda gereksiz nutuklar atarak göz boyamaktır yaptıkları.

Dersler sıkıcıdır hep. Oyun oynamak için zil sesi beklenir. Özgürce top oynamak için okulun bitmesi... *Otobüse binmek için hayvan gibi önündekini ittiren insanlığa ilk adımdır Ahmet'in sınıfa girmek için arkadaşını ittirmesi.*

Öyle ya da böyle hiç kimse Ahmet'e hayallerini sormamıştır. Hafıza kartı misali hala yükleme yapılmaktadır. Çünkü Ahmet bir işlemci değildir devam eden düzende.

Yükle gitsin, hayatlar işte böyle bitsin!

Ahmet, okulu hiç sevmez, sevemez. Kimse ona değer vermemektedir çünkü. Ona kimse söz hakkı tanımamaktadır. Hiç kimse orda onu insan yerine koymamaktadır. Dersler sıkıcıdır ve öğretmenler de. Beden eğitimi derslerinde nedense hep matematik yapılmaktadır. Oysa o futbol oynamak ister arkadaşlarıyla. O açlığını gidermezsen matematik de dinlemez, sosyal bilgiler de.

Gencecik, tertemiz bir bebeği kaderine terk etmek gibi kaderine terk edilir sokaklarda taptaze zihinler. Gelecek nesiller... Sigara, alkol, uyuşturucu gibi en temel kötü alışkanlıkları hangi çocuk ana karnında öğrenmiştir? Sorumlusu sistemdir. Eroin krizine girip bir bar tuvaletinde hayata yenik düşmüş gencecik kızımızın sorumlusudur hatta. Ciğerleri tükenmiş 11 yaşındaki pırıl pırıl bir çocuğa "tinerçi" damgası vurup, onu suç makinesine çeviren zihniyetin sorumlusu kim olabilir? Tahmin etmekte zorlanmayacaksınız artık çevrenizdeki her bir sorunun nedenini.

Kimse Ahmet'in herhangi bir yeteneği var mı yok mu diye de bakmamıştır. Hep bir sonraki eğitim hayatına devam edebilmesi için önüne konan sınavlara hazırlanmak üzere kurulmuştur düzen. Daha iyi bir ortaokul için şu kadar test çöz. Daha iyi bir lise için bu kadar... "Pekâlâ, şimdi ne olacak?" sorusunu soramaz Ahmet. Üniversiteye gitmek için şu kâğıtta yazan mesleklerden birini seç. Sonra şu testleri çöz. Başarırsan şu okula git. Şu... Sonra... Şu... Gösterilene yapar Ahmet. Kendi fikri yoktur. Belki de hiçbir zaman olmayacaktır. Alman, Japon mühendislere özenecektir. Kendisi ile gurur duyamayacaktır. Hep kinle bakacaktır sisteme.

İlkokulu ve diğerlerini de bitirdi iyi-kötü. Kötü bir öğrenci değildi Ahmet.

Şanslıydı. Sınıf arkadaşlarının çoğu sigaraya başladı. Esrar içenler bile vardı. Okulun camını kırıp kaçmayı marifet sayan diğerleri gibi olmadı. Mühendis oldu. Şimdi işsiz. Karın tokluğuna çalışacağı mutsuz bir iş arıyor. ...Ve hiç mutlu değil. Hayali burada olmak değildi Ahmet'in ama o kendi çizgisini belirleyecek olgunluğa erişene kadar zaten düzen işlemiş, akıntı onu buralarda bir yerde kıyıya vurmuştu. Geri kalanların çoğu rüşvet vermeyi ahlaksızlık olarak görmüyor. Yere çöp atmayı sıradan bir şey olarak algılıyor. Dükkân tabelalarındaki İngilizce isimler, hiçbirisinin içini acıtmıyor. Daha iyisini yapanların bunu nasıl yaptıklarını kimse irdelemiyor. Daha da kötüsü bu hiçbirisinin ilgisini çekmiyor. Amerikalıyı, Avrupalıyı üstün görüyor tamamına yakını. Disiplini öğrenmeden dünya düzeninin bir parçası oluveriyorlar. Masum da olsa bir şekilde işledikleri suçlarla düzeni kirletiyorlar. **Kirli düzen daha kirli insanlar üretiyor. Daha kirli insanlar zift karası bir düzen çıkmazı...** Nerede yanlış yaptık? Dönüp geriye bir bakın. Eğitim sisteminize bakın. Okullara bakın. Öğretmenlere bakın. Daha iyisini nasıl beklersiniz? Siz deli misiniz? Değilsiniz. Çünkü artık tüm her olumsuz şeyin nedenini biliyorsunuz. Çözümü de yazının sonuna doğru bulacaksınız. Sıkılmadan okursanız belki de hayatınızda ölümüne savunacağınız yepyeni bir ideolojiniz olacak.

Eğitim Nerde Nasıl Olur?

Eğitim-öğretim devlet sorumluluğundadır. Maddi kaynaklar bunun için seferber edilmelidir.

Mevcut ve dağınık binalarda eğitim yapmak;

1. Sağlıksız nesiller yetiştirir.
2. Kontrolü zorlaştırır.
3. Gelecek planlamasını zorlaştırır.
4. Maddi ve manevi kaynakları gereksiz yere tüketir.
5. Öğrencilerin özgüvenlerini tahrip eder.

6. Geleceğin bilim adamlarının değil, geleceğin hırsızlarının yetişmesine sebep olur.
7. Eğitimin milli olması zorlaşır.
8. Gereksiz kaynak tüketilmesine sebep olur.
9. Öğrencilerin yeteneklerini keşfetmeyi imkânsız kılar.
10. Geleceğin yok olmasına neden olur.

İlköğretim yerleşkelerde ve kesintisiz olmalıdır. Mevcut okullar kütüphane ya da halk eğitim merkezlerine çevrilmeli, şehrin değişik noktalarında içinde spor tesisleri, sağlık ve iyileştirme merkezleri, meslek planlama birimleri, her türlü sanat atölyesi, velodrom, tiyatro, sinema, yürüyüş yerleri, oyun alanları, ormanlık alan olan ODTÜ, Atatürk Üniversitesi, Uludağ Üniversitesi gibi alanlar oluşturulmalıdır. Eğitim ancak böyle bir ortamda rasyonel hale gelir.

Şimdi siz diyeceksiniz ki nerde bunları yapacak para? Ucuz alacak kadar zengin değilim diye bir söz vardır. Kıssadan hisseyi siz çıkartırsınız artık.

Eğitim Yerleşkelerinin Maddi Boyutu Nedir?

Siz şehrin göbeğinde en fazla bir dönüm araziyi beton duvarlarla çevireceksiniz. İçine 5'er katlı betonarme binalar inşa edeceksiniz. Tek bir karış yeşillik bırakmadan bahçeyi simsiyah asfalta boyayacaksınız. Yüz metrekare bir alanın zeminini parke döşeyip içine iki minder atınca spor salonu yaptım diyeceksiniz. Her okulu gece gündüz diye ikili eğitime mahkûm edeceksiniz. Dev gibi bir müdür odası, şahane öğretmenler odası yapacaksınız. Sonra da diyeceksiniz ki "Biz bilmem ne kadar derslik yaptık, işte eğitime verilen destek budur!" **Sen geleceğin neslinin tabutlarını inşa ediyorsun haberin yok.**

Her gün okullara taşınan binlerce okul servisi... Bu servislerin tükettiği yakıt... Trafiğin bu vesile ile felç olması. Öğrencilerin en verimli zamanlarının trafikte geçmesi... Her okula yapılan yarım yamalak bir spor salonu... Liselere, üniversitelere girmek için dershanelere akıtılan paralar... Sınav zamanları milyonlarca kişinin tükettiği emek... Boşa giden... İnşa ettiğin minik minik okulların ısınma masrafları... Elektrik tüketimleri... Yanlış meslek edindirdiğin milyonlarca kişinin mahvolan hayatları... İşsizler... İşçi bulunamayan işler... Plansız meslek planlamaları... Her gün ettiği yeminin duygusunu idrak edemeyen koşullanan gençlik... İki damla yağmurda harabeye dönen yollara akıtılan paralar... Eğitimsiz mühendislerin yaptığı yollara... Hatta iş ahlaksız, beceriksiz mühendislerin... Buluşsuz, rekorsuz geçen yıllar... Rüşvet alıp veren geri kalmış zihniyetler... Koyun üst üste hepsini ve toplayın.

Bedelini siz hesaplayın!

Eğitim yerleşkeleri için her bir ilde en uygun yerleri tespit edersin. Gerekliyse istimlâk edip, içine altyapı kurar, üstüne binalar inşa edersin. Yetmediyse bir bina daha yaparsın. Her okula bir tane dandik spor salonu yapacağın parayla bu yerleşkeye içinde her türlü spor imkânını barındırdığın bir komple bir tesis kurarsın. Isınmasını güneş enerjisi veya merkezi bir sistemden yaparsın. Elektrikliğini dikeceğin rüzgâr türbini veya güneş panelleri ile sağlarsın. Bunlar hayal değil. Çok basit şeyler.

İkili eğitimi hemen kaldırıp tam gün eğitime dönersin. Robert Koleji, Amerikan Koleji, Galatasaray Lisesi vb. tüm misyoner okullarını derhal kapatırsın. Bir yasaya bakar. Sen özgür bir ülkesin. Yabancı dille eğitimi kaldırman 550 milletvekilinin oyuna bakar. Çok mu zor? Uzaydan bir şey istenmiyor sizden. Cesaret ve kararlılık...

Bu kadar psikolog, sosyolog, eğitimci işsiz... Oysa onlar keşfedecekler geleceğin liderlerini, şampiyonlarını... Meslek yönlendirme ve keşfetme birimi kur. Bilimsel tespitler yap, öğrencilerin karakterlerini analiz et. En uygun mesleği bul onlara.

En önemlisi; hem öğrencilerin hem de öğretmenlerin okullarından gurur duyacakları bir sistem kur.

Tek bir elden yönet. Milli olsun. Çocuk eve gittiğinde okula tekrar gitmek için heyecan duysun. Nasıl duymasın? Sen ona söz hakkı veriyorsun. Futbol oynatıyorsun. Futbol öğretiyorsun. Konuşmayı öğretiyorsun. Öğretimden çok eğitimi anlatıyorsun. Bilgiye ulaşmayı da öğrettiğin zaman, bilgi üreten adamlar olacaklar yarın.

Tarihini öğret. Disiplinli olmayı öğret. Ahlaklı olmayı öğret. Çok çalışmayı öğret. Çünkü sen yetenekli öğretmenlere sahipsin.

Düş kursun öğrenci. Ben de Atatürk gibi birisi olacağım desin. Leonardo Vinci gibi bir ressam olacağım desin. Türk bayrağını zirvelere taşıyacağım desin. Umutsuz, güvensiz olmasın.

Söz hakkı ver! Malazgirt savaşının tarihini öğretme. Gerektiğinde ona nasıl ulaşacağını öğret. İleri görüşlü olmayı öğret. Kim? diye sorma. Neden? diye sor.

Sistemin çürüklüğünü, bunun bir devlet sorunu olduğunu hepimiz biliyoruz. Çözumsuz müdür? Sen çözumsuz olduğunu düşünüyorsan kafanda bahaneler üretip, çözümüzsüzdür. Çözümleri her yerde ifade etmekle taş taş üstüne koymuş olacaksın. Bir lider gelip bu rüyayı gerçek yapacak. Sana bağlı.

Eğitim kesintisiz ve devlet garantisinde olmalıdır. Sosyal devlet anlayışı içinde imkânı olmayanları bu yerleşkelerde inşa ettiğin öğrenci yurtlarında ücretsiz barındır. Fakir halkın elindeki üç kuruşa tenezzül etmezsin sen. Büyüksün.

Sağlıklı bir beslenme programı uygulamalıdır. Bu alışkanlığı hayat boyu idame ettireceklerdir o gencecik bedenler. Bundan emin olunuz. Saçma sapan hızlı yiyecek kültürünü başka nasıl yok edersin? Hastane köşelerinde kıvranan insanları nasıl azaltırsın? Hastaneleri paralı yaparak mı? Yoksa onların hasta olmalarını mümkün mertebe önleyerek mi? Beslenme alışkanlığı ilköğretimde verilir. Hayat boyu sürer. Uzmanlar bunu da hesaplasınlar...

Bütün yerleşkelere ulaşımı yeraltı veya üstü treni ağı ile sağlayacaksın. Parayı buralara harcamayacaksın da ölü doğmuş projelere mi harcayacaksın? Üçüncü köprüye mi harcayacaksın yoksa ömrü 3 hafta olan lalelere mi? IMF faizlerine mi?

Şimdi çok önemli bir konuya geldik. ÖSS sınavını kaldıracaksın. İsteyen herkes ilgili mülakatlardan geçtikten sonra istediği okula gitsin. Zaten sen ilköğretimde onun kendisini keşfetmesine imkân tanıyacağın için hayallerini yaşayan çocuklar üretmiş olacaksın. Onlar da kendilerine en uygun okullara gidecekler. Ama her üniversiteye giden mezun olamayacak. **Çok zor yapacaksın okulları.** Mezun olmaları için daha önce keşfedilmemiş bir şey isteyeceksin bitirme projesi olarak. 4 yıl değil 7 yıl yapacaksın üniversiteleri. Bu zorluktan sadece en iyiler sıyrılacak. En ahlaklılar. Kalburun üstünde sadece en seçilmişler kalacak. İşte bilim adamları... İşte liderler... İşte gerçek sanatçılar...

Geri kalanlar ne olacak? Meslek okulları olacak aynı ilköğretimin devamında... Aynı yerleşkelerde... Ağabeylerini örnek alacak küçükler. Bir makine ressamının elindeki T cetveline özenecek küçük Ali.

Geleceğin mesleki ihtiyaç ve öğrencilerin kabiliyet ve yetkinliklerine göre harmanlayacak uzmanlar kariyerleri.

Kim hırsız olmak ister ki? İşadamı olmak isteyecekler. Hatta ödediği vergi ile övünen iş adamları. Çok çalışmayı öğrenecekler. Sürekli düşünmeyi. Sürekli yeni şeyler üretmeyi...

Kim ahlaksız olmak ister? Ahlakı öğrenecekler. Hem de bir daha asla geri dönüşü olmayacak.

Kim tembel olmak ister? Hayalleri için disiplinli olmayı ve çok çalışmayı öğrenecekler. Çünkü hayalleri artık bir rüya değil. Umut var. Önlerinde başarılı referanslar oldukça kendilerinden sonra gelecek nesiller daha da başarılı olacaklar. Bu başarılı öğrenciler, 10 yıl sonra daha sağlam bir sistem kuracak. Ancak temelini atmak şimdi bize düşüyor.

Nereden Başlamalı?

Dünyanın en stratejik yerlerinde bir medeniyet beşiği duruyor. Bu bizim. İşte buraya, İstanbul'un göbeğine pilot olarak böyle bir yer inşa edeceksin. Sorunlarını keşfedeceksin. Çözeceksin. Sistemini iyileştireceksin. Bunların sayısını da mantar gibi arttıracaksın.

Asla yeni **okulcuklar** yapmayacaksın. Bunlara gereksiz para harcamayacaksın. Eğitimin milli olması için misyoner okulları da dâhil olmak üzere hepsinde yabancı dille eğitimi kaldıracak tarihi sorumluluğu üstüne alacaksın ve bir an önce hem de bir an önce bunu yapacaksın. Hazırlık sınıflarını sadece Türkiye'ye gelmiş yabancı öğrenciler için zorunlu tutacaksın ve bu hazırlık sınıflarının amacı o öğrencilere Türkçe öğretmek olacak. Türkiye'deki Türk öğrencilere hazırlık sınıfında yabancı dil okuma mecburiyeti saçmalığına derhal son vereceksin. Tüm üniversitelerdeki eğitimi Türkçe yapacaksın ve 7 yıla çıkaracaksın. **Üniversitelerdeki mantığı değiştirmenin ilk adımı olarak mezun olmayı zorlaştıracaksın. Tamamen yeni bir şey keşfetmeye yönelik bitirme ödevlerini şart koşan bir yüksek öğretim anlayışını benimseteceksin.** Devletsin, büyüsun. Kimseden korkmadan ben yaptım oldu anlayışını göklere kazıyan liderleredir oyum.

İlköğretim için eğitim yerleşkeleri olmazsa olmazdır.

Geleceğin neslini yetiştir. Dünyaya hükmet!

Utku DUYAR

İstanbul

Şubat 2009